

© National

‘Wil’ is een gedurfde en gespierde oorlogsthiller met hart en hersens ★★★★★

Dave Mestdach

Tim Mielants neemt je mee door bezet Antwerpen in zijn krachtige en stijlvolle oorlogsfilm *Wil*.

Er was de actiekomedie *Torpedo* (2019), en uit de tijd dat de dieren nog spraken dateert Robbe De Hert's *Gaston's War* (1997). Maar verder bleef de Tweede Wereldoorlog quasi onaangeroerd in de Vlaamse film. Aan die vreemde (of veelzeggende?) terughoudendheid komt nu evenwel bruusk een einde met Tim Mielants' oorlogsdrama *Wil*, en het woord 'bruusk' kan in dit geval als compliment dienen. Zonder last te hebben van historische schroom vertaalt Mielants de gelijknamige roman van Jeroen Olyslaegers tot een forse brok oorlogsfictie, een die zich in de grijszone waagt tussen verzet en collaboratie, goed en kwaad in het bezette Antwerpen anno 1942.

Moreel kompas en schoorvoetende held tegen wil en dank is Wilfried Wils (Stef Aerts), een jonge hulpagent en dichter-in-spe die, net als zijn collega Lode (Matteo Simoni), gedwongen wordt om mee te werken aan de deportatie van de Joden in zijn stad. Wanneer een nachtelijke dienst uitmondt in de dood van een Duitse soldaat, komen de twee in nauwe schoentjes terecht. Maar dat weerhoudt Wil er niet van om ondertussen informatie over geplande razzia's door te spelen aan de weerstand. Voeg daar zijn liefde voor Lodes zus Yvette (Annelore Crollet) aan toe, plus een

artistieke mentor met antisemitische sentimenten (Dirk Roofthoof) en je krijgt een cocktail van conflicterende emoties die niet veel nodig heeft om te ontvlammen.

Mielants, die eerder zijn flair showde met zijn filmdebuut *De Patrick* (2019) en als regisseur van het derde seizoen van de hitserie *Peaky Blinders*, schrapt de raamvertelling uit Olyslaegers' boek. Hij kiest voor een directe mix van romantiek en actie, met het bezette Antwerpen als decor. Of beter: met goed gekozen Poolse locaties die daarvoor doorgaan. Hoewel het verhaal ruimte laat aan de morele dilemma's waarmee Wil wordt geconfronteerd, moet je dus géén klinisch precieze, politiek gechargeerde doorlichting van de collaboratie of de Jodenvervolgning verwachten.

Wat je krijgt, is een behoorlijk klassiek oorlogsavontuur dat je te midden de actie en de opwinding dropt. Maar dan een dat de grimmige sfeer van de bezetting weet te vatten dankzij de beklemmende cinematografie van Robrecht Heyvaert (huiscameraman van Robin Pront en Adil en Bilall), de zorgvuldig gereconstrueerde sets en kostuums én de strakke montage die switcht tussen snelle cuts en lange takes. Een beetje alsof je *Zwartboek* zou verfilmen in de stijl van *Son of Saul*.

Wat *Wil* boven de middelmaat verheft, is dan ook niet het door Olyslaegers en Carl Joos gepende scenario dat in termen van personages en plotontwikkeling te netjes de genrevakjes afvinkt. Noch de acteerprestaties, want niet alle acteurs spelen in hetzelfde register. Het is de zelfverzekerde manier waarop het verhaal visueel wordt ontvouwd dat *Wil* doet nagalmen. Van het openingsshot, met de kathedraal die omgekeerd opdoemt in een troebele plas water, tot de actiesequensen die geenszins wegstijgen van de gruwel, maar nooit grotesk worden. Alles wordt in 4/3-beelden gestanst, al dan niet met vernauwde focus en vishoeklens, wat de sfeer van beklemming nog tastbaarder maakt. Alsof je een subjectieve trip maakt door de gangen van het collectieve, mee door Hollywood vervormde oorlogsgeheugen.

Geen opus magnum dat je tot in de donkerste krochten van de menselijke psyche sleurt. Wel een gedurfde en gespierde oorlogsthiller met hart en hersens.